

[Justitsministeren.]

gerne, som jeg tidligere har tilbagevist, har saaledes ikke haft mindste Indflydelse paa Straffelovens Affattelse — det er da noget, der er sikkert, for Straffeloven var affattet, inden man begyndte med disse Angreb, og da det er Straffeloven — og Straffeloven alene —, der bevirker, at Fosterfordrivelses-sager og Drab af Barn under eller straks efter Fødselen ikke bliver Nævningesager, kan der ingen Sammenhæng være mellem disse Angreb og den Virkning, som Straffeloven vil faa.

Imidlertid skal man jo have Respekt — i hvert Fald naar man er Lovgiver — ogsaa for Følelser, som man ikke deler, og derfor tror jeg, det er meget heldigt, at dette er kommet, som det er kommet. Thi der er jo mange, hvis Følelser dybt krænkes ved, at disse Sager er Nævningesager; og da nu vi, som ser med forholdsvis milde Øjne paa, at ulykkelige Kvinder kommer gælt af Sted paa denne Maade, og har Medfølelse med disse stakkels Kvinder, har opnaaet en saa uhyre stor Nedsættelse af Straffen for de her omtalte Forbrydelser, saa maa vi ogsaa, mener jeg, tage den Konsekvens deraf, at disse Sager ikke kan kaldes Misgerningssager og bringes for Nævningeting. Derved faar jo andre, som ser anderledes paa det, deres Følelser tilfredsstillet.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen spurgte, om man ikke burde kunne betale Retsgebyrer med Stempelmærker. Den Sag har vi været opmærksomme paa i Justitsministeriet i nogen Tid, men jeg maa bede det ærede Medlem om, hvis han er ivrig for at faa noget fremmet paa dette Omraade, at henvende sig til min højtærede Kollega Finansministeren, thi det er fra ham, dette maa komme.

Endvidere spurgte det ærede Medlem, om ikke Reglerne for Tildeling af Polititilhold burde ændres. Det er meget muligt, men det maa ske ved en særlig Lov; det hører ikke ind under Retsplejeloven.

Det ærede Medlem spurgte mig saa, om der ikke var Forhandlinger i Gang angaaende Uddannelsen af de unge Jurister. Jeg skal dertil svare, at det var et Spørgsmaal, jeg tog op meget hurtigt, efter at jeg nu for tredje Gang kom til at beklæde den Stilling, jeg nu beklæder. Jeg har forhandlet med det juridiske Fakultet, og Sagen har været forelagt Undervisningsministeriet og er nu kommet tilbage til Justitsministeriet.

Jeg tror, jeg er meget nær ved at blive fuldstændig enig med det juridiske Fakultet

om en Plan for Uddannelsen af de unge Jurister, hvorefter det teoretiske juridiske Studium skal kunne tilendebringes paa et Tidsrum af et Aar mindre, end der nu anvendes dertil. Men for at Uddannelsen af de unge Jurister skal kunne blive fuldt tilfredsstillende, er Universitetet enig med mig i, at denne afkortede teoretiske Uddannelse bør suppleres med en 2-aarig praktisk Uddannelse, idet den unge juridiske Kandidat i 2 Aar skal gøre Tjeneste som Volontør, hovedsagelig paa Dommerkontorerne, men tillige paa Politikontorerne og de andre juridiske Kontorer ude i Landet, og her i Byen naturligvis ogsaa. Det vil blive en 2-aarig Turnus i Lighed med den, de unge medicinske Kandidater gennemgaar paa Hospitalerne, efter at de har taget deres Embedseksamen.

Jeg tror, at en saadan Uddannelse vil være overordentlig heldbringende for de unge Jurister og ved at gøre dem dygtigere til deres Hverv ogsaa til Lykke for det danske Folk i det hele. Jeg haaber at kunne fremme denne Sag i en nær Fremtid; jeg har længe med Iver taget mig af den, og den Tid nærmer sig nu, da den kan komme frem for Offentligheden og visse Dele af den ogsaa direkte for Lovgivningsmagten.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen talte dernæst om Dommernes Alder. Jeg skal i den Anledning oplyse, at der er ca. 20 Dommere, der nu er over 70 Aar, og dette er sikkert uheldigt. De kan imidlertid ikke afskediges med Pension som andre Embedsmænd, idet Grundloven foreskriver, at en Dommer ikke kan afskediges paa sædvanlig Maade, selv om han har naaet den sædvanlige Alder, men at det skal ske uden Tab i Indtægt for ham.

Muligvis kan dette Forhold ordnes ved særlig Lov. Tidligere har jeg ikke troet det, men der har været ført en Diskussion i Ugeskrift for Retsvæsen mellem den afgaaede udmærkede Præsident for Højesteret, Gram, og Professor Poul Andersen, hvor den tidligere Retspræsident Gram hævdede, at Dommere ifølge Grundloven overhovedet ikke kan afskediges uden med fuld Løn, medens Professor Poul Andersen anførte efter sin Mening overbevisende Grunde for, at man vel ikke kunde afskedige den enkelte Dommer ifølge Grundloven, uden at han skulde have fuld Løn, men at man paa den anden Side kunde vedtage almindelige Lovregler om, i hvilken Alder Dommere skulde gaa af, og at de saa maatte gaa af med sædvanlig Pension.

Sikkert er det imidlertid, at saa længe en særlig Lov desangaaende ikke foreligger,